

Forsvar og anvend folkekrigens universalitet!

Av Ard Kinera.

Opprinnelig publisert på engelsk [6 juni 2019](#), her oversatt til norsk av aktivister i TFM.

Hva er veien til revolusjon i de imperialistiske landene? Dette er et brennende spørsmål for alle revolusjonære i denne delen av verden, i festningene av vestlig imperialisme. Gjennom 100 år har dette spørsmålet blitt besvart feil av det overveldende flertallet av selvutnevnte revolusjonære i Europa.

Maoismen forstår langvarig folkekrig som en universell (allmenngyldig red. anm.) strategi, og setter fram denne som den eneste militære strategien for det internasjonale proletariatet, anvendelig i alle land land gjennom konkret tilpasning i tråd med de forskjellige konkrete forholdene. Men enkelte sta folk benekter dette, og klamrer seg til den gamle strategien for langvarig lovlydig kamp fram til forholdene er «modne for revolusjon» som følge av en opphoping av kriser, i en situasjon der de revolusjonære har akkumulert overveldende styrker mot den gamle kapitalistiske staten som gjør dem i stand til å feie den bort gjennom en slags form for blitzkrig.

Dette er en strategi som i praksis har mislyktes, mens folkekriger har seiret. Teorien om akkumulering av styrke er mer enn klar for historiens skraphaug. Likevel er det enkelte som fortsetter å la seg tiltrekke av det gamle, slik fluer tiltrekkes av søppel.

Sisons utspekulerte angrep på folkekrigsstrategien

I en tekst datert 5. juni 2019 har grunnlegger og tidligere formann for Filippinenes Kommunistiske Parti nok en gang uttalt seg mot den langvarige folkekrigs universalitet:

[«On the Question of People's War in Industrial Capitalist Countries av Jose Maria Sison»](#)

Sison skriver (vår oversettelse):

«Jeg skal ta for meg oppfatningen noen folk har om at folkekrig er universelt gyldig og anvendbar.»

Dette er en utspekulert måte å formulere spørsmålet på. Er denne teorien bare en «oppfatning»? Hvem er «noen folk»? For de fleste maoister er det velkjent at da maoismen for aller første gang ble syntetisert, så ble det gjort av Formann Gonzalo og Perus Kommunistiske Parti. Dette ble endelig slutført av partiet i 1982, midt under folkekrigen. I 1988 vedtok partiet et oppdatert dokument som forklarte ideologien, [«Om Marxisme-Leninisme-Maoisme»](#), hvor de sier:

«Folkekrigen er det internasjonale proletariatets militærteori; som for første gang oppsummerer i en systematisk og fullstendig form, de teoretiske og praktiske erfaringer fra kamper, militære handlinger og kriger ført av proletariatet, og kinesernes langvarige erfaring med folkets væpna kamp, og spesielt fra krigene i landet. Det er med formann Mao at proletariatet får sin militære teori; Likevel er det mye forvirring og misforståelser i denne saken. (...) Et sentralt og avgjørende spørsmål er forståelsen av folkekrigs universalitet og ut fra denne tillempinga til den konkrete situasjonen for ulike typer revolusjon og de særegne betingelsene for hvert skritt fram. For å komme til bunns i dette viktige spørsmålet må man vurdere det at ingen opprør som den russiske Petrograd-typen, eller de antifascistiske motstands- og geriljabevegelsene i

Europa under andre verdenskrig, har blitt gjentatt seinere, samt se på de væpna kampene som i dag blir ført i Europa. Til syvende og sist var ikke oktoberrevolusjonen bare et opprør, men en revolusjonær krig som varte i flere år. Som følge av dette må vi også i de imperialistiske landene oppfatte revolusjonen som en revolusjonær krig, og i dag; rett og slett folkekrig.»

Hvorfor blir Perus Kommunistiske Parti og andre partier og organisasjoner som fremmer det samme synet, blant disse først og fremst de maoistiske partiene og organisasjonene i Latin-Amerika, referert til av Sison som «noen folk»? Navnene på partiene og organisasjonene i dag, og linja de legger fram, kan leses i [uttalelse](#) etter [uttalelse](#). Dette burde være velkjent for Sison. De er seriøse og dedikerte partier som har spilt blod for revolusjonen. Men Sison snakker om «oppfatningen» til «noen folk». Det kan ikke være noen annen forklaring enn at Sison velger den feigeste formen for kamp, gjennom ikke en gang å anerkjenne sine motstandere som verdig et navn, for dermed slippe å svare på det de faktisk har skrevet. Det er ingen referanser til dokumenter, bare til «oppfatninger».

Hele teksten til Sison er skrevet som om teorien om folkekrigens universalitet aldri engang har blitt formulert. Hans tekst er skrevet som om hans innvendinger mot den aldri har blitt besvart, selv om hver eneste en av dem har blitt besvart for lenge siden gjennom selve syntetiseringen av maoismen. Sisons metode er temmelig skammelig.

Om folkekrigen i urbaniserte versus hovedsaklig jordbruksbaserte land

Hans tekst begynner med det følgende avsnittet:

«Jeg har blitt spurt flere ganger av dedikerte proletære revolusjonære om hvorvidt langvarig folkekrig slik den ble utført av Mao i Kina kan utkjempe med hell i kapitalistiske

land, hvor industriproletariatet har blitt den flertallige klassen og hvor bøndene har blitt en mindretallsklasse.»

Vi må spørre oss selv, hvilke land er det Sison snakker om? Det er ingen land i Europa eller Nord-Amerika hvor industriproletariatet utgjør flertallet. Proletariatet er verdens største klasse, men det er store deler av det som er ansatt i offentlig og privat tjenesteytelse, spesielt i de såkalt «industrialiserte landene». I de fleste imperialistiske land er disse tallmessig flere enn industriproletarene, med god margin. Dette er ikke et hovedspørsmål i teksten, men det viser mangelen på kvalitet og presisjon.

Dernest hevder vi at det mest vesentlige og definerende kjennetegnet ved landene han trolig refererer til ikke er «industrialiserte», men «imperialistiske». Mange land i tredje verden, selv med svært stor befolkning på landsbygda, kan i dag defineres som mer «industrialiserte» enn mange imperialistiske land. De fleste industrielle produktene i verden blir produsert i de undertrykte landene.

Sison skriver:

«I industrialiserte kapitalistiske land kan ikke proletariske revolusjonære starte revolusjonær krig med en liten og svak folkehær på landsbygda og håpe å kunne bruke landsbygdas brede områder på ubestemt tid for å holde krigen i live.»

Hvem gjorde dette til folkekrigens definerende faktor? I alle fall ikke Perus Kommunistiske Parti. Det er krystallklart for alle maoister som følger marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoismen, at veien der man omringer byene ikke utgjør en universell lov i folkekrigen. Dette er veien i de hovedsakelig jordbruksbaserte og undertrykte landene i verden. Perus Kommunistiske Parti definerte folkekrigen i Peru som en forent folkekrig, hvor de urbane områdene allerede fra begynnelsen av folkekrigen spilte en større rolle enn de gjorde

i Kina. Også andre har gjort det klart at folkekrig ikke kommer til å bli en bygdebasert bondekrig i de imperialistiske landene. Dette bør være velkjent for Sison, men han later som det ikke er det.

Usannhet, fordommer og opportunisme

Sison skriver om å føre krig i industrialiserte land:

«Så snart denne hæren våger å starte den første taktiske offensiven, vil den bli overmannet av den svære væpnede hæren og monopolborgerskapets svært forente økonomi-, kommunikasjon- og transportsystem.»

Dette er en kjent innvending mot folkekrig. Og den har blitt behandlet flere ganger før. Det er rett og slett ikke sant at en væpnet gruppe må bli overmannet av «den svære hæren» (!) så snart den går til aksjon. Røde Brigader i Italia var aktive fra 1970 til 1988. Røde Armé Fraksjon i Tyskland var aktiv fra 1970 til 1998. Japans Røde Armé var aktiv fra 1971 til 2001. Weather Underground var aktive i USA fra 1970 til 1981. ETA i Baskerland var aktive fra 1959 til 2018. Den dag i dag finnes det flere aktive væpna grupper i Irland. Listen over aktive geriljaer i urbane områder rundt om i verden fortsetter.

Det som er viktig er at de fleste av disse gruppene ikke var bevæpna med den allmektige ideologien marxismen-leninismen-maoismen. De var ikke leda av et militarisert maoistisk kommunistisk parti. Som maoist identifiserer man dette som en stor svakhet som vil hindre dem i kampen. Likevel ble disse væpna gruppene så godt som aldri «overmannet» av hæren eller den reaksjonære staten. I de fleste tilfellene kapitulerte gruppene på grunn av manglende moral eller fravær av ideologisk og politisk lederskap! Det er tilfellet for mange av disse gruppene. Sisons hypotetiske og teoretiske påstand er helt feil. Den er ikke forankret i virkeligheten. Det er bare det råtne gamle opportunistiske standpunktet om at fienden er allmektig, ser og vet alt, og at vi derfor ikke har noen måte

å bekjempe han på.

Sison skriver:

«Men begrepet 'folkekrig' kan brukes fleksibelt som betegnelse på folkets nødvendige væpna revolusjonen for å styrte den borgerlige staten i et industrialisert kapitalistisk land. Men det som definitivt burde være langvarig, er forberedelsen til den væpna revolusjonen med den overveldende deltakelsen til folket.»

Dette er en klassisk opportunistisk metode for å «forene» det som ikke lar seg forene. Sison vet utmerket godt at det ikke er dette som menes og uttales når maoister enkelt og greit definerer revolusjon som folkekrig, universelt gyldig også i imperialistiske og hovedsakelig urbaniserte landene. Vi er alle for å være fleksible i taktikk, men man burde ikke være «fleksible» i ideologi. Som Lenin og Mao lærte oss bør man på dette området være prinsippfaste. Ellers praktiserer man ikke marxisme men opportunisme.

Sison uttrykker her sin linje, hvilket er den eneste linjen i motsetning til folkekrig, men som likevel framstiller seg som revolusjonær; nemlig linjen for å akkumulere krefter gjennom langvarig legalistisk kamp. Det er dette Perus Kommunistiske Parti gikk i rette med allerede fra starten av. Dette er linjen innen den heterogene floraen av «marxist-leninister», hoxhaister, trotskister og vestlige tilhengere av 'Mao Zedongs tenkning' i dag. Langvarig, svært langvarig, forberedelse med alle legale midler, og en gang i framtiden en væpna revolusjon. Igjen og igjen må det påpekes at dette aldri har skjedd. Ikke på 100 år har det skjedd, til tross for at hundrevis og tusenvis av grupper og partier har fulgt denne strategien. Og praksisen til disse gruppene og tendensene har alltid vært mer eller mindre identisk med praksisen til de åpent reformistiske kreftene.

Det er ingen kvalitativ forskjell på arbeidet og praksisen til

britiske Socialist Workers Party (SWP), belgiske PTD, tyske MLPD eller tyske Die Linke. Og dette er praksisen som hylles av Sison og blir støttet av mange av hans følgere, som støtter revolusjonen på Filippinene men som tar del i reformismen til denne typen partier her i Europa. Teorien varierer men praksisen er den samme. Hvordan er dette mulig? Det er mulig fordi de henger etter, de henger etter tidens hjul som hele tiden er i bevegelse og som for lenge siden har vist at teorien om langvarig akkumulering av krefter ikke er annet enn en bløff. Det er mulig fordi det ikke er noen sammenheng mellom deres teori om revolusjon og deres reformistiske og legalistiske praksis. De har et mål om revolusjon som er totalt og fundamentalt fremmed fra deres livsførsel og praksis.

Oktoberveien eller ingen vei?

Sison skriver:

«I det imperialistiske Russland hadde bolsjevikene fremsynet til å dyrke fram kadre som revolusjonære frø i tsarens hær. Når massene av tropper ble misfornøyde, slik folket gjorde i løpet av første verdenskrig, så reiste de seg for å styrte Tsaren og etterpå den borgerlige Kerenskij-regjeringen. Deretter utkjempet de en vellykket krig mot de reaksjonære og de utenlandske intervensjonistene på landsbygden i det store russiske imperiet.»

På spørsmålet om Russland skriver Perus Kommunistiske Parti i det tidligere nevnte dokumentet:

«Til syvende og sist var ikke Oktoberrevolusjonen bare et opprør, men en revolusjonær krig som varte i flere år. Som følge av dette kan revolusjon i de imperialistiske landene kun forstås som en revolusjonær krig, hvilket i dag rett og slett er folkekrig.»

Den væpnede kampen i Russland i 1917 kan ikke nevnes uten å også ta opp den mislykkede revolusjonen i 1905. Dette var opptakten til 1917. Krigen varte til 1921, over et spenn på 15 år, hvor det var mye væpna aktivitet, ikke bare i 1905 og 1917. Men likevel har vi måttet vente mer enn hundre år på at noen vestlige «akkumulasjonister» endelig skal samle nok krefter, og samtidig erfare det som Sison forklarer som 'de nødvendige objektive forholdene': *«Den kapitalistiske staten (...) alvorlig forringet av dens interne krise, krisen i verdens kapitalistiske system, deltakelse i en inter-kapitalistisk eller inter-imperialistisk krig.»* Det er ikke rart at vi har ventet så lenge, og med denne metoden kunne man fortsatt i all evighet, hadde det ikke vært for det faktum at imperialismen er dødsdømt. Disse folkene ønsker å gjøre revolusjon gjennom å gjøre alt annet enn revolusjon! Det er et bedrag og et uttrykk for intellektuell fallitt.

Selv spørsmålet om akkumulering ble besvart av Lenin for lenge siden, som fastslo at først når sosialismen seirer vil flertallet av folket bli overbevist.

Sison skriver:

«Selv om det materielle grunnlaget for sosialisme eksisterer i kapitalismen, må proletariatet først beseire fascismen, og dermed vinne kampen for demokratiet, før sosialismen kan seire.»

Vi kjenner dette tankegodset fra vårt eget hjemlige moskva-revisjonistiske «kommunistiske parti». Det er ikke langt fra den anti-monopolistiske teorien utvikla av Sovjets partiskoler for å selge ideen om de europeiske revisjonistpartienes utrettelige arbeid for å bygge opp en sovjetvennlig posisjon i de vesteuropeiske statene, gjennom parlamentene, og gjennom allianser med deler av de sosialdemokratiske partiene. Det var en formel for å «først sikre verdensfreden» (!) eller «først etablere en anti-monopolkapitalistisk regjering», og så etter

dette, den sosialistiske revolusjonen. Det er ingenting annet enn «fredelig overgang». Selv om det forkles som å først seire over fascismen, så væpnet revolusjon. Den væpnede revolusjonen kommer aldri til å utfolde seg på denne måten, det har aldri skjedd. Den eneste måten å knuse fascismen på, er folkekrig. Og den eneste måten å føre folkekrig på er å føre den som massenes langvarige krig ledet av et militarisert maoistisk kommunistparti, og utkjempet av en folkehær og en enhetsfront.

Kunnskapsmangel om regelverk og muligheter i imperialistiske land

Sison skriver:

«Med de nåværende grunnlovsmessige og juridiske retningslinjene i industrialiserte kapitalistiske land som utgir seg for å være liberal-demokratiske, kan ethvert individ lovlig skaffe seg våpen til bruk i sport og selvforsvar mot kriminelle, så vel som mot statens potensiale for å bli tyrannisk og undertrykkende.»

Igjen, hvilke land er det Sison snakker om? Dette er på ingen måte situasjonen i Europa. I de fleste europeiske landene er det strenge våpenlover, og det er langt fra noe alternativ for «ethvert individ» å skaffe våpen for selvforsvar! Det finnes for all del lovlig muligheter i mange land, og revolusjonære kan bruke dem. Men denne uttalelsen viser nok en gang den bunnløse mangelen på presisjon i Sisons kunnskap.

Sison skriver:

«Det er derfor mulig å organisere proletarer med våpen som sportskytterklubber, som lokale selvforsvarsorganisasjoner og som frivillig sikkerhetsvakter for offentlige arrangementer og strukturer.»

Om Sison skulle ta seg bryet med å lese vår korte tekst må vi skuffe ham med det faktum at dette er regnet som en

forbrytelse i størstedelen av Europa. Og hadde det ikke vært ulovlig, så kan vi spekulere i om ikke den «svære hæren» som Sison snakket om tidligere ville valgt å opptre som om det skulle vært det, hadde proletære sportsskytterklubber blitt organisert i stor skala av en revolusjonær bevegelse!

Teorien minner oss også om Trotskijs overgangsprogram og hans oppfordring til arbeidermilitser i fabrikkene. Hverken Trotskij eller Sison har noen gang forsøkt organisere slike sportskytterklubber i Europa. Men dette er et veldig dårlig og naivt alternativ til folkehæren vi trenger for å føre folkekrig. Gjort åpent eller halvåpent innenfor legalismens rammeverk, så vil den være så godt som forsvarsløs mot rettsforfølgelse og represjon. Proletariatet trenger sin egen hær. Militser bør dannes og integreres i hæren, men dette er ikke mulig innenfor et legalistisk rammeverk for langvarig legalistisk kamp.

Er det klokt eller opportunistisk å skjule våre intensjoner?

Sison skriver:

«Det er klokt av proletariatets revolusjonære parti å ikke erklære intensjonen om å bygge en folkehær offentlig før forholdene er modne for væpnet revolusjon.»

Igjen, den typiske opportunisten skrider til verks. Dette er også ting vi har hørt flere ganger før. Såkalte revolusjonære sier «vi bør ikke erklære vår hensikt offentlig», men hvem er det de forsøker å lure? Dersom dette er en virkelig intensjon, uttalt internt, så er det temmelig vanskelig å holde det hemmelig for sikkerhetstjenestene. I alle fall dersom partiet er så løst og legalistisk organisert som Sisons venner i enkelte europeiske land. Er hensikten å holde våre intensjoner skjult for massene? Å holde nødvendigheten av å bygge en folkehær skjult for folket selv?

Hvem er det som lar seg lure av denne typen skjulte intensjoner? Av denne «klokskapen»? Vi våger å påstå at de eneste som blir lurt er de ærlige revolusjonære som tror at opportunistene har noen som helst intensjon om å bygge en folkehær. Lurt av Sisons kompromiss gjennom promotering av sportsskytterklubber og politisk og praktisk utveksling med folkekriger i undertrykka land. Lurt av prestisje mer enn innhold, fordi innholdet er gammelt og i samme klang som spilles opp til av samtlige opportunistiske og reformistiske grupper i vesten.

Planen om å dogmatisk gjenta det disse anser som Lenins 'oktobervei' mer enn 100 år senere, som et slags overraskelsesangrep, og mot en fiende som i like lang tid har studert væpnet opprør og hvordan slå det ned, er ekstremt naivt. Kriminelt naivt, dersom et selvutnevnt kommunistparti skulle ta det i bruk som reell strategi.

Angående spørsmålet om å skjule våre intensjoner så har de første store marxistiske lærerne, Marx og Engels, allerede besvart dette på den eneste kommunistiske måten i *Det kommunistiske manifest*:

«Kommunistene gir avkall på å hemmeligholde sine synspunkter og hensikter. De erklærer åpent at deres mål bare kan nås ved at hele den nåværende samfunnsorden styrtes med makt. La de herskende klassene skjelve for en kommunistisk revolusjon. I den har proletariatet ikke annet enn sine lenker å miste. De har en verden å vinne.»

Sammenlign denne dristige uttalelsen med Sisons «kloke» råd om å vente på modne forhold før vi erklærer vår intensjon...

La oss også bemerke at Sison snakker om proletariske revolusjonære, ikke kommunister, og om proletariatets parti og ikke kommunistpartiet. Fra vårt synspunkt er ikke dette det mest korrekte og tydelige språket for denne tematikken.

Selv imperialistene forstår folkekrigens allmengyldighet

La oss sette Sison til sides og se på Thomas A. Marks, yankee-professor og politisk risikokonsulent som jobber i kontra-opprørsbransjen ('counter-insurgency', red. anm.):

«I enhver diskusjon om opprør er verkene til Mao Tse-tung uunnværlige. Hans nyskapninger resulterte i 'folkekrig', en formulering som løftet utfordringene knyttet til asymmetri fra det taktiske og militære, til det strategiske og politiske. Mao var for den irregulære krigføringen det Napoleon og Clausewitz var for regulær krigføring.»

Og:

«Tvert imot, som Mao gang på gang tydeliggjorde, er vold en integrert del i alle opprørets faser. Det er simpelthen brukt på et nivå som er tilpasset situasjonen for å eliminere motstand og regjeringens tilstedeværelse, slik at opprørspolitikken kan produsere masse- og ressursmobilisering.»

Og:

«FARCs tilfelle illustrerer at opprør, maoistisk eller ikke, må følge de maoistiske strategiske grunntrekkene slik disse virkelig gjøres gjennom operasjonelt håndverk.»

Borgerlige intellektuelle som spesialiserer seg på geriljakrigføring og opprør referer ofte til Mao på denne måten. Hans teori om folkekrig omtales ikke av disse som bondekrig eller å «omringe byene fra landsbygda». Den omtales som å løfte geriljakrig til et strategisk nivå, og å syntetisere lovene for irregulær, asymmetrisk, geriljakrigføring. Hva borgerlige eksperter forstår, sliter mange revolusjonære med å forstå; folkekrig som syntetisert av

Mao er universelt anvendbar i alle verdens land. Det er proletariatets og dermed verdens undertrykte massers eneste militærstrategi.

Folkekrig er en essensiell og integrert del av maoismen

Videre skrev Perus Kommunistiske Parti i sin internasjonale linje:

«I møte med denne situasjonen, på PKP sin første nasjonale konferanse i 1979, mente formann Gonzalo hele partiet til å forsvare og anvende marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning i kamp mot det trippelt revisjonistiske angrepet. Partiets prinsippfaste standpunkt forble fast og fjellstøtt. I 1980 innledet PKP folkekrigen basert på marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning. Og det var med anvendelsen og utviklingen av folkekrigen at PKP gikk videre i forståelsen av maoismen som det tredje stadiet av marxismen. Dermed kunne partiets andre nasjonale konferanse, avholdt i mai 1982, enes om at marxismen-leninismen-maoismen var det tredje stadiet av marxismen. PKP var det eneste partiet i verden i fortroppen for å forsvare maoismen, og tok opp oppgaven med å kjempe for å forene marxist-leninist-maoistene i verden så denne ideologien kan kommandere og veilede revolusjonen i verden og i Peru.»

Dette er linjen som formann Gonzalo og PKP legger fram, en rød linje i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, for å kjempe for forening under maoismen. Vi må understreke uttalelsen om at maoismen ble forstått kun gjennom folkekrigen i Peru, og at PKP var det eneste maoistiske partiet i verden i 1982. Dette er helt sant. Det viktige er ikke ordet men innholdet, og innholdet i maoismen var ikke klart uttrykt før 1982, og da kun av PKP. Folkekrig er en integrert del av dette tredje og høyere nivået av proletariatets ideologi; marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoismen.

Det er bra at Sison har lagt fram sin linje, om så på en feig og middelmådig måte. Det gir igjen en god anledning til å legge fram den korrekte linjen for langvarig folkekrig i hvert eneste land som den eneste veien til kommunismen. Motargumentene er velkjente for oss, og de har blitt besvart mange ganger, men de er ikke det for alle revolusjonære. De kan nå se selv hva som er lagt fram mot folkekrig, hva som er «alternativet», og de kan selv vurdere om dette er en seirende vei, eller om det bare er den samme gamle parademarsjen inn i reformismens, opportunismens og den parlamentariske kretinismens myrlandskap som så mange av våre forgjenger har vadet inn i, bare for å la seg drukne i bittert myrvann.

La oss samtidig anbefale følgende tre gode tekster som er relevante for dette temaet, ikke kun for å belyse folkekrigens strategi, men også spørsmålet om hvordan forstå formann Gonzalo og hvordan evaluere oktoberrevolusjonen i Russland, sett fra vårt høyere utsiktspunkt i dag, erobret gjennom maoismen.

Redaksjonen til *Klassenstandpunkt*, Forbundsrepublikken Tyskland:

[“People’s War – The sole path to liberation”](#)

Det Maoistiske Kommunistiske Parti, Frankrike:

[“To defend the life of Chairman Gonzalo is to defend Maoism!”](#)

Den Revolusjonære Fronten for Forsvar av Folkets Rettigheter, Brasil:

[“Long Live the Shining October Path!”](#)

Dette er uttrykk for og eksempler på den storartede innsatsen fra den røde linja for å fremme Gonzalos linje, å fremme og propagere PKPs linje og å gi en ny impuls i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Det er uttrykk for hvordan den røde linja gir veiledning og støtter maoister i hele verden, og

grunnen til at maoismen nå også rykker fram blant revolusjonære i de imperialistiske landene. En innsats som må hilses velkommen og studeres av enhver maoist.

Den røde linja vil forene den internasjonale kommunistiske bevegelsen under maoismen

Dette svaret til Sisons tekst har blitt laget i all hast. Spørsmålet om folkekrig har blitt undersøkt og formulert mye grundigere mange ganger tidligere, for eksempel i de tre tekstene over, og spesielt i de store dokumentene til Perus Kommunistiske Peru. Denne teksten er skrevet polemisk, men den er ikke skrevet med noen som helst respektløshet overfor de kommunistiske krigerne på Filippinene.

I 50 år har Filippinenes Kommunistiske Parti utkjempet en strålende folkekrig. Kommuniste og masser har utgytt blod som en levende og kjempende del av den proletariske verdensrevolusjonen. Det er ikke bare et praktisk bidrag i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, men igjen et bevis på folkekrigens uovervinnelighet og universelle gyldighet. Folkekrigen på Filippinene er en av fire folkekriger i verden idag, og derfor er den viktig og høyt aktet av alle ekte kommunister. Og vi ønsker at den skal utvikles videre og lykkes med å feie bort den gamle staten, utvikle nydemokrati, sosialistisk overgang og kulturrevolusjoner til kommunismen. Så lenge folkekrigens flamme brenner, hvor sped denne flammen enn kan være i perioder, så hyller vi og feirer den.

Dette håpet og denne støtten er urokkelig, hva enn José Maria Sison måtte anbefale som klokt eller fleksibelt, men slik støtte verken kan eller må få legge lokk på linjekampen. Prinsippløs enhet er et uttrykk for den svarte linja, den borgerlige linja, linja for likvidering og revisjonisme. Tolinjekamp må kjempes uten frykt for å trå feil, fordi vi vet at det er en kamp om liv og død for den internasjonale proletære revolusjonen.

Den røde linja i den internasjonale kommunistiske bevegelsen holder fram som det sanne faktum at maoismen er et tredje og høyere stadium av proletariatets ideologi, og at folkekrigen er universelt anvendelig i samtlige land. Dette er venstresidens standpunkt, dette er det korrekte standpunktet som har blitt bevist riktig igjen og igjen, dette er standpunktet som kommer til å seire og som allerede, for første gang på en hel mannsalder, under en enestående og strålende fane forener den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Foren dere under maoismen!

Rekonstituer og rekonstruer militarisererte kommunistpartier!

Folkekrig til kommunismen!